

onomoustheou.org

Παράρτημα 7α: Παρθένες, Χήρες και Διαζευγμένες Γυναίκες: Οι Ενώσεις που Δέχεται ο Θεός

Αυτή η σελίδα είναι μέρος της σειράς για τις ενώσεις που δέχεται ο Θεός και ακολουθεί αυτήν τη σειρά:

1. [Παράρτημα 7α: Παρθένες, Χήρες και Διαζευγμένες Γυναίκες: Οι Ενώσεις που Δέχεται ο Θεός](#) (Τρέχουσα σελίδα).
2. [Παράρτημα 7β: Το Πιστοποιητικό Διαζυγίου — Αλήθειες και Μύθοι](#)
3. [Παράρτημα 7γ: Μάρκος 10:11-12 και η Ψευδής Ισότητα στη Μοιχεία](#)
4. [Παράρτημα 7δ: Ερωτήσεις και Απαντήσεις — Παρθένες, Χήρες και Διαζευγμένες Γυναίκες](#)

Η Προέλευση του Γάμου στη Δημιουργία

Είναι κοινώς γνωστό ότι ο πρώτος γάμος έλαβε χώρα αμέσως αφότου ο Δημιουργός έπλασε μια θηλυκή [חַבְלָה (ḥēḇlāh)] ως σύντροφο του πρώτου ανθρώπου, ενός αρσενικού [זָכָר (zākhār)]. «Αρσενικό και θηλυκό» — αυτοί είναι οι όροι που χρησιμοποίησε ο ίδιος ο Δημιουργός τόσο για τα ζώα όσο και για τους ανθρώπους (Γένεση 1:27). Η αφήγηση στη Γένεση λέει ότι αυτός ο άνδρας, πλασμένος «κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση» του Θεού, παρατήρησε πως καμία από τις θηλυκές ανάμεσα στα άλλα πλάσματα της γης δεν του έμοιαζε. Καμία δεν τον έλκυε, και επιθυμούσε σύντροφο. Η έκφραση στο πρωτότυπο είναι [עֶזֶר כְּנֶגְדּוֹ ('ēzer kēnegdō)], που σημαίνει «βοηθό κατάλληλο για αυτόν». Και ο Κύριος αντιλήφθηκε την ανάγκη του Αδάμ και αποφάσισε να του δημιουργήσει μια θηλυκή, το θηλυκό αντίστοιχο του σώματός του: «Δεν είναι καλό να είναι ο άνθρωπος μόνος· θα του κάνω έναν βοηθό κατάλληλο γι' αυτόν» (Γένεση 2:18). Τότε η Εύα δημιουργήθηκε από το σώμα του Αδάμ.

Η Πρώτη Ένωση σύμφωνα με τη Βίβλο

Έτσι έλαβε χώρα η πρώτη ένωση ψυχών: χωρίς τελετή, χωρίς όρκους, χωρίς μάρτυρες, χωρίς γιορτή, χωρίς ληξιαρχείο και χωρίς λειτουργό. Ο Θεός απλώς έδωσε τη γυναίκα στον άνδρα, και αυτή ήταν η αντίδρασή του: «Αυτή είναι τώρα οστό από τα οστά μου και σάρκα από τη σάρκα μου· αυτή θα ονομαστεί “γυναίκα”, γιατί από τον άνδρα αυτή πάρθηκε» (Γένεση 2:23). Λίγο μετά, διαβάζουμε ότι ο Αδάμ «γνώρισε» την Εύα και εκείνη συνέλαβε. Η ίδια έκφραση [נָטָה (yāda‘) — «γνωρίζω», «έχω σεξουαλικές σχέσεις»], συνδεδεμένη με εγκυμοσύνη, χρησιμοποιείται αργότερα και για την ένωση του Κάιν με τη γυναίκα του (Γένεση 4:17). Όλες οι ενώσεις που αναφέρονται στη Βίβλο συνίστανται απλώς στο ότι ένας άνδρας παίρνει για τον εαυτό του μια παρθένο (ή χήρα) και έχει σχέσεις μαζί της — σχεδόν πάντα με τις εκφράσεις «γνώρισε» ή «εισήλθε προς» — κάτι που επιβεβαιώνει ότι η ένωση πράγματι έγινε. Σε καμία βιβλική διήγηση δεν αναφέρεται ότι υπήρχε οποιαδήποτε τελετή, είτε θρησκευτική είτε πολιτική.

Πότε Θεωρεί ο Θεός ότι Έγινε η Ένωση;

Το κεντρικό ερώτημα είναι: **Πότε ο Θεός θεωρεί ότι ένας γάμος έχει πραγματοποιηθεί;** Υπάρχουν τρεις δυνατές επιλογές — μία βιβλική και αληθινή, και δύο ψευδείς, ανθρώπινης επιινόησης.

1. Η Βιβλική Επιλογή

Ο Θεός θεωρεί ότι ένας άνδρας και μια γυναίκα είναι παντρεμένοι τη στιγμή που η παρθένος γυναίκα έχει την πρώτη της συναινετική σεξουαλική σχέση μαζί του. Αν έχει ήδη υπάρξει άλλος άνδρας στη ζωή της, η ένωση μπορεί να λάβει χώρα μόνο αν ο προηγούμενος άνδρας έχει πεθάνει.

2. Η Ψευδής Σχετικιστική Επιλογή

Ο Θεός θεωρεί ότι η ένωση λαμβάνει χώρα όταν το ζευγάρι αποφασίσει. Με άλλα λόγια, ο άνδρας ή η γυναίκα μπορεί να έχουν όσους σεξουαλικούς συντρόφους θέλουν, αλλά μόνο την ημέρα που αποφασίζουν ότι η σχέση «σοβαρεύει» — ίσως επειδή θα συγκατοικήσουν — ο Θεός τους θεωρεί «μία σάρκα». Σε αυτήν την περίπτωση, είναι το δημιούργημα και όχι ο Δημιουργός που αποφασίζει πότε η ψυχή ενός άνδρα συνδέεται με την ψυχή μιας γυναίκας. Δεν υπάρχει το παραμικρό βιβλικό έρεισμα για αυτή την άποψη.

3. Η Συνηθέστερη Ψευδής Επιλογή

Ο Θεός θεωρεί ότι έγινε ένωση μόνο όταν υπάρχει τελετή. Αυτή η επιλογή δεν διαφέρει πολύ από τη δεύτερη, αφού στην πράξη η μόνη αλλαγή είναι η προσθήκη ενός τρίτου ανθρώπου στη διαδικασία, που μπορεί να είναι ένας ειρηνοδίκης, ένας ληξίαρχος, ένας ιερέας, ένας ποιμένας κ.λπ. Και εδώ, το ζευγάρι μπορεί να είχε πολλούς σεξουαλικούς συντρόφους στο παρελθόν, αλλά μόνον τώρα, ενώπιον ενός ανθρώπινου «λειτουργού», ο Θεός θεωρεί ότι οι δύο ψυχές ενώθηκαν.

Η Απουσία Τελετών στις Γαμήλιες Εορτές

Πρέπει να σημειωθεί ότι η Βίβλος αναφέρει τέσσερις γαμήλιες εορτές, αλλά σε καμία από τις αφηγήσεις δεν γίνεται λόγος για κάποια τελετή που να «νομιμοποιεί» ή να ευλογεί την ένωση. Δεν διδάσκεται πουθενά ότι απαιτείται κάποιος τύπος ή εξωτερική διαδικασία ώστε η ένωση να είναι έγκυρη ενώπιον του Θεού (Γένεση 29:21-28· Κριτές 14:10-20· Εσθήρ 2:18· Ιωάννης 2:1-11). Η επιβεβαίωση της ένωσης γίνεται όταν μια παρθένος έχει συναινετικές σεξουαλικές σχέσεις με τον πρώτο της άνδρα (η «συζυγική ολοκλήρωση»). Η ιδέα ότι ο Θεός ενώνει το ζευγάρι μόνο όταν σταθεί ενώπιον θρησκευτικού λειτουργού ή ειρηνοδίκη δεν έχει στήριγμα στις Γραφές.

PDF: [Κατεβάστε PDF με όλους τους γάμους στη Βίβλο.](#)

Η Μοιχεία και ο Νόμος του Θεού

Από την αρχή, ο Θεός απαγόρευσε τη μοιχεία, που αναφέρεται στο να έχει μια γυναίκα σχέσεις με περισσότερους από έναν άνδρες. Αυτό συμβαίνει επειδή **η ψυχή της γυναίκας μπορεί να συνδεθεί μόνο με έναν άνδρα κάθε φορά εδώ στη γη**. Δεν υπάρχει περιορισμός ως προς το πόσους άνδρες μπορεί να έχει μια γυναίκα στη διάρκεια της ζωής της, αλλά κάθε νέα σχέση μπορεί να λάβει χώρα μόνο αν η προηγούμενη έχει λήξει με τον θάνατο, διότι τότε μόνο η ψυχή του άνδρα έχει επιστρέψει στον Θεό, από τον οποίο προήλθε (Εκκλησιαστής 12:7). Με άλλα λόγια, πρέπει να είναι χήρα για να ενωθεί με άλλον άνδρα. Αυτή η αλήθεια επιβεβαιώνεται εύκολα στις Γραφές, όπως όταν ο βασιλιάς Δαβίδ έστειλε να φέρουν την Αβιγαία μόνο αφού έμαθε για τον θάνατο του Νάβαλ (Α΄ Σαμουήλ 25:39-40)· όταν ο Βοόζ πήρε τη Ρουθ ως γυναίκα του επειδή γνώριζε ότι ο άνδρας της, ο Μαχλών, είχε πεθάνει (Ρουθ 4:13)· και όταν ο Ιούδας έδωσε εντολή στον δεύτερο γιο του, τον Ονάν, να νυμφευθεί την Θάμαρ για να αναστήσει σπέρμα στο όνομα του αποθανόντος αδελφού του (Γένεση 38:8). Βλ. επίσης: Ματθαίος 5:32· Ρωμαίους 7:3.

Άνδρας και Γυναίκα: Διαφορές ως προς τη Μοιχεία

Κάτι σαφώς παρατηρήσιμο στις Γραφές είναι ότι δεν υπάρχει «μοιχεία εις βάρος μιας γυναίκας», αλλά μόνο «εις βάρος ενός άνδρα». Η ιδέα που διδάσκεται από πολλές εκκλησίες — ότι ο άνδρας, αν χωρίσει από μια γυναίκα και νυμφευθεί άλλη παρθένο ή χήρα, διαπράττει μοιχεία «κατά της πρώην συζύγου του» — δεν έχει στήριγμα στη Βίβλο, αλλά σε κοινωνικές συμβάσεις.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ: [Μάρκος 10:11-12 και η Ψευδής Ισότητα στη Μοιχεία.](#)

Απόδειξη αυτού βρίσκουμε στα πολλά παραδείγματα υπηρετών του Κυρίου που πέρασαν από πολλούς γάμους με παρθένες και χήρες χωρίς αποδοκιμασία από τον Θεό — συμπεριλαμβανομένου του Ιακώβ, ο οποίος είχε τέσσερις γυναίκες, από τις οποίες προήλθαν οι δώδεκα φυλές του Ισραήλ και ο ίδιος ο Μεσσίας. Πουθενά δεν ειπώθηκε ότι ο Ιακώβ διέπραξε μοιχεία με καθεμία νέα γυναίκα.

Ένα άλλο γνωστό παράδειγμα ήταν η μοιχεία του Δαβίδ. Ο προφήτης Νάθαν δεν είπε τίποτα για μοιχεία κατά κάποιες από τις γυναίκες του βασιλιά όταν εκείνος είχε σχέσεις με τη Βηθσαβεέ (Β΄ Σαμουήλ 12:9), αλλά μόνο κατά του Ουρία, του συζύγου της. Να θυμηθούμε ότι ο Δαβίδ ήταν ήδη νυμφευμένος με τη Μιχάλ, την Αβιγαία και την Αχινοάμ (Α΄ Σαμουήλ 25:42). Με άλλα λόγια, η μοιχεία είναι πάντοτε κατά ενός άνδρα και ποτέ κατά μιας γυναίκας.

Ορισμένοι ηγέτες ισχυρίζονται ότι ο Θεός καθιστά άνδρες και γυναίκες «ίσους σε όλα», αλλά αυτό δεν αντανακλάται σε ό,τι παρατηρείται στα τέσσερις χιλιάδες χρόνια που καλύπτουν οι Γραφές. Δεν υπάρχει ούτε ένα παράδειγμα στη Βίβλο όπου ο Θεός επέπληξε έναν άνδρα για μοιχεία «κατά της συζύγου του».

ΔΙΑΒΑΣΤΕ: Γιατί ο Ιησούς δεν επιτρέπει σήμερα την πολυγαμία.

Αυτό δεν σημαίνει ότι ο άνδρας δεν διαπράττει μοιχεία, αλλά ότι **ο Θεός θεωρεί διαφορετικά τη μοιχεία του άνδρα και της γυναίκας**. Η βιβλική ποινή ήταν η ίδια και για τους δύο (Λευιτικό 20:10· Δευτερονόμιο 22:22-24), αλλά δεν υπάρχει σύνδεση ανάμεσα στην «ανδρική παρθενία» και στον γάμο. Είναι η γυναίκα, όχι ο άνδρας, που καθορίζει αν υπάρχει μοιχεία ή όχι. Σύμφωνα με τη Βίβλο, **ένας άνδρας διαπράττει μοιχεία κάθε φορά που έχει σχέσεις με γυναίκα που δεν είναι ούτε παρθένος ούτε χήρα**. Για παράδειγμα, αν ένας παρθένος άνδρας 25 ετών κοιμηθεί με μια 23χρονη που έχει ήδη γνωρίσει άλλον άνδρα, διαπράττει μοιχεία — διότι, σύμφωνα με τον Θεό, αυτή η νέα γυναίκα είναι «σύζυγος άλλου» (Ματθαίος 5:32· Ρωμαίους 7:3· Αριθμοί 5:12).

Λεβιρατικός Γάμος και Διατήρηση της Γραμμής

Αυτή η αρχή — ότι μια γυναίκα μπορεί να ενωθεί με άλλον άνδρα μόνο μετά τον θάνατο του πρώτου — επιβεβαιώνεται και στον λεβιρατικό γάμο, που δόθηκε από τον Θεό για τη διατήρηση της οικογενειακής κληρονομιάς: «Όταν κατοικούν αδελφοί μαζί και πεθάνει ένας απ' αυτούς χωρίς να έχει παιδιά, η γυναίκα του αποθανόντος δεν θα νυμφευθεί ξένον εκτός της οικογένειας· ο αδελφός του άνδρα της θα εισέλθει προς αυτήν, θα την πάρει ως γυναίκα του και θα εκτελέσει προς αυτήν το καθήκον του γαμβρού...» (Δευτερονόμιο 25:5-10· βλ. επίσης Γένεση 38:8· Ρουθ 1:12-13· Ματθαίος 22:24). Σημειώστε ότι αυτός ο νόμος έπρεπε να τηρηθεί ακόμη κι αν ο κουνιάδος είχε ήδη άλλη σύζυγο. Στην περίπτωση του Βοόζ, μάλιστα, πρόσφερε πρώτα τη Ρουθ σε έναν ακόμη πιο κοντινό συγγενή, αλλά εκείνος αρνήθηκε, επειδή δεν ήθελε να αποκτήσει άλλη γυναίκα και να διαιρέσει την κληρονομιά του: «Την ημέρα που αγοράζεις το χωράφι από το χέρι της Ναομί, πρέπει να αποκτήσεις και τη Ρουθ τη Μωαβίτισσα, τη γυναίκα του αποθανόντος, για να αναστήσεις το όνομα του νεκρού στην κληρονομιά του» (Ρουθ 4:5).

Η Βιβλική Θεώρηση του Γάμου

Η βιβλική θεώρηση του γάμου, όπως παρουσιάζεται στις Γραφές, είναι σαφής και διακριτή από τις σύγχρονες ανθρώπινες παραδόσεις. Ο Θεός θέσπισε τον γάμο ως πνευματική ένωση που

σφραγίζεται με τη συζυγική ολοκλήρωση ανάμεσα σε έναν άνδρα και μια παρθένο ή χήρα, χωρίς την ανάγκη τελετών, λειτουργιών ή εξωτερικών τυπικών.

Αυτό **δεν σημαίνει ότι η Βίβλος απαγορεύει τις τελετές** στο πλαίσιο ενός γάμου· πρέπει όμως να είναι σαφές ότι δεν αποτελούν ούτε προϋπόθεση ούτε επιβεβαίωση ότι έχει λάβει χώρα ένωση ψυχών σύμφωνα με τον νόμο του Θεού.

Η ένωση θεωρείται έγκυρη ενώπιον του Θεού μόνον τη στιγμή της συναινετικής συνεύρεσης, αντανakλώντας τη θεία τάξη ότι η γυναίκα συνδέεται με έναν μόνο άνδρα κάθε φορά, μέχρις ότου ο θάνατος λύσει αυτόν τον δεσμό. Η απουσία τελετών στις γαμήλιες εορτές που περιγράφονται στη Βίβλο υπογραμμίζει ότι το επίκεντρο είναι η εσωτερική διαθήκη και ο θειικός σκοπός της συνέχισης της γενεάς, και όχι οι ανθρώπινες επισημότητες.

Συμπέρασμα

Υπό το φως όλων αυτών των βιβλικών αφηγήσεων και αρχών, γίνεται φανερό ότι ο ορισμός του γάμου από τον Θεό είναι ριζωμένος στο δικό Του σχέδιο, όχι σε ανθρώπινες παραδόσεις ή νομικές τυπικότητες. Ο Δημιουργός έθεσε το πρότυπο από την αρχή: ένας γάμος «σφραγίζεται» ενώπιόν Του όταν ένας άνδρας ενώνεται σε συναινετική σχέση με μια γυναίκα που είναι ελεύθερη να νυμφευθεί — δηλαδή είναι παρθένος ή χήρα. Παρότι οι πολιτικές ή θρησκευτικές τελετές μπορούν να λειτουργούν ως δημόσιες δηλώσεις, δεν έχουν βαρύτητα ως προς το αν μια ένωση είναι έγκυρη ενώπιον του Θεού. Εκείνο που μετρά είναι η υπακοή στη δική Του τάξη, ο σεβασμός στην ιερότητα του συζυγικού δεσμού και η πιστότητα στις εντολές Του, που παραμένουν αμετάβλητες ανεξαρτήτως πολιτισμικών μεταβολών ή ανθρώπινης γνώμης.